

Najvyšší súd
Slovenskej republiky

U Z N E S N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **MVDr. K. M., D., X. P.**, zastúpeného JUDr. I. S., advokátkou, H., K., proti odporcovi **JUDr. J. Z., A., X. K.**, správca konkurznej podstaty úpadcu **G., a. s., Č.W., K., IČO X.**, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. A. V., s. r. o., B., B., **o vylúčenie veci z konkurznej podstaty** vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 11Cbi/3/2008, o dovolaní odporcu proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. septembra 2012, č. k. 5Obo 57/2011-180, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Obo 57/2011-180 zo dňa 27. septembra 2012 a rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29. marca 2011, č. k. 1 ICbi/3/2008-146 **z r u š u j e a vec vracia** Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 29. 03. 2011, č. k. 11Cbi/3/2008-146 vylúčil z konkurznej podstaty úpadcu G., a. s. so sídlom v K., W. Č., IČO X., v konkurznom konaní vedenom na Krajskom súde v K. pod sp. zn. 4K 43/1998 nehnuteľnosti zapísané na LV X. kat. úz. P. ako parcely registra C č. X. o výmere X. m² zastavané plochy; parc. č. X. o výmere X. m² zastavané plochy a pare. č. X. o výmere X. m² a stavba súp. č. X. postavená na pare č. X.. Zároveň zaviazal odporcu

nahradiť navrhovateľovi z konkurznej podstaty trovy konania vo výške 503,43 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet jeho právneho zástupcu.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že navrhovateľ sa podanou žalobou domáhal, aby súd určil, že veci - nehnuteľnosti zapísané ne LV č. X. kat. úz. P., parc. č. X. o výmere X. m² - zastavané plochy; parc. č. X. o výmere X. m² - zastavané plochy; parc. č. X. o výmere X. m² - zastavané plochy a stavba súp. č. X. na par. č. X. sa nemali zaradiť do súpisu konkurznej podstaty zo dňa 23. 01. 2008 vykonanom odporom a uložil odporcovi povinnosť vylúčiť ich z konkurznej podstaty úpadcu G., a. s., so sídlom K., Č.W., IČO X. v konkurznom konaní vedenom pod sp. zn. 4K 43/1998.

Navrhovateľ odôvodnil žalobu tým, že uznesením Krajského súdu v K., sp. zn. 4K 43/1998 zo dňa 11. 02. 2008 bol vyzvaný, aby podal žalobu proti správcovi konkurznej podstaty o vylúčenie uvedených nehnuteľností zo súpisu konkurznej podstaty, v ktorej sú vedené s poznámkou, že súčasnými evidovaným vlastníkmi sú MVDr. K. M. a A. M., rod. L., bytom P., D..

Navrhovateľ tiež uviedol, že nemal vedomosť o tom, prečo by sa nehnuteľnosť, ktorej je on vlastníkom, mala nachádzať v zozname majetku úpadcu. Predmetnú nehnuteľnosť nadobudol odplatným spôsobom ešte v roku 1998 za kúpnu cenu, ktorú reálne zaplatil a jej výška bola stanovená dohodou a podkladom slúžila cena stanovená právnym predpisom (určená znaleckým posudkom). Nehnuteľnosť nadobudol od inej právnickej osoby ako od úpadcu a vtedajší predávajúci pred uzatvorením zmluvy ako titul nadobudnutia vlastníckeho práva predložil kúpnu zmluvu, z ktorej bolo jednoznačne zrejmé, že predmetné nehnuteľnosti tiež nadobudol odplatným spôsobom. Bezvadnosť prevodu potvrdilo aj rozhodnutie katastra o povolení vkladu.

Z dôvodu právnej istoty poukázal, že predmetnú nehnuteľnosť nadobudol pred desiatimi rokmi, a teda jednoznačne uplynula aj prípadná doba vydržania, v tomto prípade desaťročná. Uvedenú nehnuteľnosť od základov prebudoval a zhodnotil.

Odporca navrhol žalobu zamietnuť z dôvodu, že právny úkon - uzavretie kúpnej zmluvy medzi úpadcom a spoločnosťou G. I., a. s. je absolútne neplatný z dôvodov porušenia zmluvy i zákona. Úpadca nezaplatil kúpnu cenu za sprivatizovaný majetok a ani nepožiadaval Fond národného majetku o súhlas s jeho prevodom na tretie osoby.

V súvislosti s vydržacou lehotou konštatoval, že navrhovateľ si nemohol započítať do vydržacej lehoty aj obdobie, kedy nehnuteľnosť patrila spoločnosti G. I., a. s. Napriek tomu úpadca uzavrel kúpnu zmluvu so spoločnosťou G. I., a. s. dňa 27. 01. 1998, jej vklad bol povolený dňa 09. 02. 1998. Dňa 24. 01. 2008 bolo navrhovateľovi doručené oznámenie o zaradení nehnuteľnosti do súpisu konkurznej podstaty.

Súd prvého stupňa ďalej v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 17. 03. 1999, č. k. 4K 43/1998-14 vyhlásil na majetok dlžníka G., a. s., W. Č., K., IČO X. konkurz a uznesením zo dňa 14. 09. 2007 ustanovil za správcu konkurznej podstaty odporcu, ktorý predmetné nehnuteľnosti zahrnul do súpisu konkurznej podstaty.

Uznesením zo dňa 11. 02. 2008 konkurzný súd uložil navrhovateľovi, aby do 31-dní od doručenia tohto uznesenia podal na Krajský súd v Košiciach proti správcovi konkurznej podstaty JUDr. J. Z. žalobu na vylúčenie sporných nehnuteľností.

Navrhovateľ uvedené uznesenie prevzal dňa 20. 02. 2008 a žaloba o vylúčenie predmetnej nehnuteľnosti zo súpisu konkurznej podstaty bola podaná na súde dňa 18. 03. 2008.

Úpadca dňa 16. 07. 1997 uzatvoril s Fondom národného majetku SR Zmluvu o predaji podniku číslo 1896/1997 (privatizačná zmluva) v súlade so zákonom č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby. Súčasťou privatizovaného majetku boli aj sporné nehnuteľnosti. Kúpna cena sa mala uhradiť do 31. 12. 2003. Úpadca za sprivatizovaný majetok Fondu národného majetku nezaplatil.

Následne zmluvou zo dňa 27. 01. 1998 bola časť sprivatizovaného majetku - sporné nehnuteľnosti odpredané spoločnosti G. I., a. s. a kúpnu zmluvou zo dňa 18.09.1998 sa ich vlastníkom stal MVDr. K. M. s manželkou A. M., rod. L.. Hodnota prevádzanej nehnuteľnosti bola stanovená znaleckým posudkom č. 300/1998 zo dňa 17. 09. 1998 znalcom z odboru stavebníctva, odvetvie ceny a odhady nehnuteľností, dopravné stavby, statika, projektovanie v stavebníctve Ing. M. V., CSc. na sumu 2 416 260 Sk. Zmluvné strany sa dohodli na kúpnej cene 2 400 000 Sk, ktorú navrhovateľ zaplatil. Vklad do katastra nehnuteľností bol povolený pod č. V 6258/98 dňa 23. 09. 1998.

Krajský súd v odôvodnení rozhodnutia poukázal na ust. § 19 ods. 1 a 2 ZKV a uviedol, že v danom prípade ako vlastníak predmetných nehnuteľností je zapísaný navrhovateľ

s manželkou, o čom svedčí list vlastníctva. Vlastníctvo nadobudli vkladom na základe kúpnej zmluvy. Kúpnu cenu zaplatili. V tom čase predávajúci (ktorým nebol úpadca), a to G. I., a. s., bol vlastníkom týchto nehnuteľností. Krajský súd usúdil, že pri uzatváraní kúpnej zmluvy boli kupujúci dobromyseľní. Skutočnosť, že úpadca nemal súhlas Fondu národného majetku na predaj nehnuteľností spoločnosti G. I., a. s., alebo že nezaplatil kúpnu cenu, nebola navrhovateľovi ani jeho manželke známa. Krajský súd mal za to, že ochrana ich vlastníckeho práva je preto vyššia, než prípadná ochrana vlastníctva úpadcu. Navyiac, navrhovateľ s manželkou nadobudli vlastnícke práva k predmetným nehnuteľnostiam pri započítaní držby svojho právneho predchodcu (G. I., a. s.) aj vydržaním podľa ust. § 134 OZ. Napokon v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 1Cbi/5/2009 syn navrhovateľa žiadal vylúčenie iných nehnuteľností, a to nehnuteľností zapísaných v katastri na LV č. ~~13890X~~, kat. úz. P.. Z uvedeného dôvodu súd žalobe vyhovel.

Navrhovateľ mal v konaní plný úspech, a preto mu súd podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. priznal náhradu trov konania na účet jeho právnej zástupkyne, a to vo výške 503,43 eur ako trovy právneho zastúpenia.

Na odvolanie odporcu Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§10 ods. 2 O. s. p.) rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29. 03. 2011, č. k. 11Cbi/3/2008-146 podľa ust. § 219 O. s. p., bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

V odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že odporca v odvolaní namietal vady podľa § 221 ods. 1 O. s. p., pričom odvolací súd usúdil, že v danom prípade by do úvahy z obsahu odvolania mohlo prichádzať ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p., a to, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, keďže odporca namietal, že súd prvého stupňa nevykonal ním navrhované dôkazy, pričom však neuviedol, ktoré návrhy na doplnenie dokazovania žiadal vykonať súdom prvého stupňa. Odvolací súd mal za to, že tento dôvod nebol naplnený a rovnako nebol naplnený dôvod o neúplnom zistení skutkového stavu veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

Odvolací súd preto skúmal, či konanie nemá vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, tzv. inú vadu a konštatoval, že ani takáto vada v konaní na

súde prvého stupňa nebola, keďže prvostupňový súd postupoval pri vykonávaní dokazovania v súlade s príslušnými ustanoveniami O. s. p.

Odvolačný súd uzavrel, že v konaní na súde prvého stupňa bolo preukázané, že Zmluvou o predaji majetku č. 1896/1997 zo 16. 07. 1997, uzatvorenou medzi Fondom národného majetku a G., a. s., K. (č. 1. 18), došlo k predaju majetku pozostávajúceho z nehnuteľných a hnutel'nych vecí, špecifikovaných v prílohe Zápisu o stave majetku, medzi iným aj nehnuteľností, ktoré navrhovateľ žiada vylúčiť zo súpisu konkurznej podstaty. Rovnako bolo v konaní na súde prvého stupňa preukázané, že úpadca uzatvoril kúpnu zmluvu dňa 27. 01. 1998 (č. 1. 27) ako predávajúci s kupujúcim G. I., a. s., K., ktorou previedol odplatne nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva v kat. úz. P. č. X. na kupujúceho, pričom následne kupujúci bol zapísaný do príslušného katastra nehnuteľností ako ich vlastník. Fond národného majetku neodstúpil od kúpnej zmluvy pre nezaplatenie kúpnej ceny, tak ako mu to umožňovala zmluva o predaji majetku č. 1896/1997 podľa čl. VIII. Navrhovateľ ako kupujúci uzatvoril kúpnu zmluvu o predaji nehnuteľností, ktoré sú predmetom vylučovacej žaloby s G. I., a. s., K. dňa 18. 09. 1998 (č. 1. 30) a následne bol zapísaný do príslušného katastra nehnuteľností ako vlastník týchto nehnuteľností.

Odvolačný súd nepovažoval za sporné, že navrhovateľ nemohol vedieť o tom, že úpadca nehnuteľnosti, resp. sprivatizovaný majetok FNM SR nezaplatil, keďže kataster nehnuteľností vykonal úkony - zavkladovanie vlastníckeho práva po uzatvorení kúpnych zmlúv, ktoré predchádzali kúpnej zmluve navrhovateľa s G. I., a. s., K., ktoré osvedčovali, kto bol vlastníkom predmetných nehnuteľností. Za tejto skutkovej i právnej situácie je právny názor súdu prvého stupňa o dobromyseľnosti kupujúceho - navrhovateľa správny a s týmto názorom sa odvolací súd stotožnil.

Odvolačný súd sa stotožnil tiež správnym záverom prvostupňového súdu, že k nadobudnutiu vlastníckeho práva k daným nehnuteľnostiam by došlo aj vydržaním, keďže uplynula stanovená doba, ktorá sa vyžaduje pre vydržanie. Navrhovateľ sa stal vlastníkom nehnuteľností zavkladovaním do katastra nehnuteľností 9. februára 1998. Odvolací súd označil tvrdenie odporcu, že navrhovateľ sa o zaradení sporných nehnuteľností do súpisu majetku úpadcu dozvedel 24. 01. 2008, za neudržateľné, keďže na doručenke, ktorou odporca preukazuje tvrdenia doručenia tohto oznámenia, chýba podpis navrhovateľa.

Predmetom sporu bola excindačná žaloba a nie žaloba o neúčinnosť právneho úkonu, preto odvolací súd k námietkam odporcu o prepojenosti úpadcu a G. I., a. s., K. neprihliadol.

S poukazom na ust. § 19 ods. 2 ZKV odvolací súd konštatoval, že predpokladom pre podanie vylučovacej žaloby je, aby určitý majetok bol zapísaný v súpise konkurznej podstaty. Odvolací súd ďalej uviedol, že navrhovateľ svojim návrhom na vylúčenie veci z konkurznej podstaty naplnil predpoklady vyžadované pre podanie excindačnej žaloby, keďže nehnuteľnosti boli zapísané do súpisu majetku konkurznej podstaty. Súd prvého stupňa postupoval správne, keď z vykonaného dokazovania dospel k názoru, že tento zápis nie je oprávnený a špecifikované veci - nehnuteľnosti vylúčil z konkurznej podstaty úpadcu.

Odvolací súd neprihliadol ani k námietkam odporcu, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je nevykonateľný, pretože navrhovateľom požadované vylúčenie nehnuteľností zo súpisu konkurznej podstaty nie je možné pre ich neexistenciu, a preto napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne a právne správne podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky samostatným uznesením č. k. 5Obo 57/2011-188 tak, že náhradu odvolacieho konania navrhovateľovi nepriznal.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu č. k. 5Obo 57/2011-180 a proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 11Cbi 3/2008-146 podal odporca dovolanie z dôvodu, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) a konanie má zároveň iné vady, z dôvodu ktorých je zmätočné. Ako ďalší dôvod dovolania odporca uviedol, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca (§ 237 písm. g/ O. s. p.). Odporca v dovolaní navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutia zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Košiciach na nové konanie.

Odporca ohľadom vady zmätočnosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Obdo/18/2012.

V súvislosti s absenciou odôvodnenia a nepreskúmateľnosti rozhodnutia odporca poukázal na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. Odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu považuje za nedostatočné a domnieva sa, že rozhodnutie v spore o vylúčenie majetku zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu je vážnym zásahom do majetkovej sféry navrhovateľa, ako aj

úpadcu a vyžaduje si dôsledné posúdenie všetkých právne významných skutočností a odôvodnenie právneho názoru súdu tak, aby bolo presvedčivé a nie svojvoľné až arbitrárne.

Poukázal na skutočnosť, že v čase rozhodnutia súdu prvého stupňa bol v súdnom spise založený právoplatný rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Cbi/2/2008 zo dňa 06.05. 2010, ktorým bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obo 87/2010 zo dňa 06. 10. 2010, ktorými súd žalobu o vylúčenie (iných) nehnuteľností z konkurznej podstaty úpadcu G., a. s., zamietol. Právnym východiskom pre rozhodnutie súdu bolo rovnako posúdenie absolútnej neplatnosti právnych úkonov -kúpnopredajných zmlúv a posúdenie otázky vydržania. Následne právne úkony nadväzovali na rovnakú zmluvu o predaji podniku.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa nie je podľa odporcu zrejmé, na akej právnej argumentácii je rozhodnutie súdu založené a ako a ktoré ustanovenia príslušných právnych predpisov súd aplikoval na predmet sporu; k právnej argumentácii odporcu sa prvostupňový súd podľa odporcu nevyjadril vôbec a nevysporiadal sa ani s už skôr vydaným právoplatným rozhodnutím a odlišným názorom vysloveným v rozhodnutí Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Cbi/2/2008 zo dňa 06. 05. 2010 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn 1Obo 87/2010 zo dňa 06. 10. 2010. Uviedol, že tieto rozhodnutia obsahujú jednoznačný záver o tom, že spoločnosť G. I., a. s., nebola dobromyseľná pri držbe nehnuteľností nadobudnutých od úpadcu a závery dovolaním napadnutých rozhodnutí obsahujú opačný záver.

Podľa názoru odporcu nie je možné, aby bol rovnaký skutok (skutkový stav) v novom konaní právne kvalifikovaný inak ako v predchádzajúcom právoplatne skončenom súdnom konaní. Takýto postup považuje odporca v rozpore s princípom právneho štátu a domnieva sa, že prvostupňový súd ignoroval právo účastníka konania na riadne odôvodnenie rozsudku, čím sa jeho rozsudok stal zmätočným a nepreskúmateľným.

K absencii odôvodnenia a nepreskúmateľnosti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho, odporca poukázal na § 157 O. s. p. a na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 37/2012. Mal za to, že odvolací súd sa argumentačne s týmito rozhodnutiami nevyporiadal a neriadil sa požiadavkami kladenými na odôvodnenie rozhodnutia súdu.

Uviedol, že odvolací súd sa rovnako ako súd prvého stupňa dôsledne nezaoberal predbežnou otázkou, ktorej posúdenie je pre rozhodnutie o vylúčení nehnuteľností z konkurznej podstaty úpadcu zásadné a to, či navrhovateľ dotknuté nehnuteľnosti nadobudol na základe platnej kúpnej zmluvy alebo dotknuté nehnuteľnosti vydržal.

Ďalej uviedol, že Krajský súd v Košiciach rozhodol o vylúčení nehnuteľností zapísaných na LV č. X. kat. územie P. ako parcely registra C č. X. o výmere X. m², zastavané plochy, par. č. X. o výmere X. m² zastavané plochy, par. č. X. o výmere X. m² zastavané plochy a stavba súp. č. X. postavená na parcele č. X., v katastri nehnuteľností však v čase vydania rozhodnutia súdu prvého stupňa bola na LV č. X. kat. územie P. vedená len parcela č. X./2 o výmere X. m² zastavané plochy a nádvoria a rodinný dom súp. č. X. na parcele č. X./2.

Odporca zastával názor, že s odkazom na ustanovenie § 42 ods. 2 písm. c/ zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv v znení neskorších predpisov je rozsudok Krajského súdu v Košiciach, vo výroku ktorého označené nehnuteľnosti nezodpovedajú údajom zapísanými v katastri nehnuteľností, zjavne nevykonateľný, čo má za následok, že nie je spôsobilý vyvolať právne následky. Mal za to, že dôsledkom nevykonateľného rozsudku Krajského súdu v Košiciach, ako aj potvrdzujúceho rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, je stav právnej neistoty, nakoľko v konkurznej podstate sú stále zapísané nehnuteľnosti, ktoré prvostupňový súd nevylúčil, pričom nehnuteľnosti, ktoré prvostupňový súd vylúčil z konkurznej podstaty v konkurznej podstate (ani v katastri nehnuteľností) zapísané vôbec nie sú.

Ďalším dovolacím dôvodom je podľa odporcu vada konania podľa § 237 písm. g/ O. s. p., ktorá spočíva vtom, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca. V tejto súvislosti poukázal odporca na § 14 ods. 1 O. s. p. Konanie na prvostupňovom súde bolo vedené samosudcom JUDr. J. V.. Odporca má za to, že JUDr. J. V. môže mať pomer k veci z dôvodu jeho možného právneho záujmu na prejednávanej veci.

Odporca v konaní na súde prvého stupňa poukázal na to, že z dôvodu personálneho prepojenia predávajúceho a kupujúceho prostredníctvom členov štatutárnych orgánov nemohla byť spoločnosť G. I., a. s., dobromyseľným nadobúdateľom dotknutých nehnuteľností nakoľko pán M. J. bol podpredsedom a do dnešného dňa je predsedom predstavenstva úpadcu G. I., a. s., a zároveň bol podpredsedom a do dnešného dňa je predsedom predstavenstva G. I., a. s.. Odporca krátko pred podaním dovolania zistil, že pán

M. J. je blízka osoba JUDr. J. V. (švagor). Touto informáciou odporca doposiaľ nedisponoval, a preto ju nemohol námietkou zaujatosti uplatniť už počas prvostupňového alebo odvolacieho konania. Domnieval sa, že JUDr. J. V. mal pri svojom rozhodovaní záujem priznať právo navrhovateľovi

z dôvodu ochrany spoločnosti G. I., a. s., v ktorej pôsobí jemu blízka osoba vo funkcii štatutárneho orgánu. Uviedol, že táto skutočnosť vedie k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca má k veci určitý, nie nezaujatý vzťah. Poukázal na skutočnosť, že rozhodoval tiež v konaní o vylúčenie iných nehnuteľností z konkurznej podstaty úpadcu G., a. s., vedenom pod sp. zn. 9Cbi/2/2008. V tomto konaní navrhovateľovi najskôr vyhovel a rozsudkom č. k. 9Cbi/2/2008-66 zo dňa 27. 10. 2009 vylúčil nehnuteľnosti z konkurznej podstaty úpadcu. Na odvolanie úpadcu Najvyšší súd Slovenskej republiky prvostupňový rozsudok uznesením sp. zn. 2Obo 126/2010 zo dňa 18. 08. 2011 zrušil. Rozsudkom č. k. 9Cbi/2/2008-135 zo dňa 13. 12. 2011 JUDr. J. V. následne žalobu zamietol; toto rozhodnutie potvrdil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 2Obo 17/2012.

Podľa odporca konanie o vylúčenie veci z konkurznej podstaty úpadcu G., a. s., vrátane rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 11Cbi 3/2008-146 zo dňa 29. 03. 2011 v znení potvrdzujúceho rozsudku Najvyššieho Súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo 57/2012 zo dňa 27. 09. 2012 je postihnuté takými vadami konania, pre ktoré je potrebné rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 11Cbi 3/2008-146 zo dňa 29. 03. 2011 ako aj rozsudok Najvyššieho Súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo 57/2012 zo dňa 27. 09. 2012 zrušiť a vec vrátiť Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

K dovolaniu sa vyjadril navrhovateľ, ktorý považuje dovolanie za neprípustné a navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol. Uviedol, že nie je pravdou, že súdy sa vo svojich rozhodnutiach náležite nezaoberali skutočnosťami a tvrdeniami odporcu. Mal za to, že v dôvodoch rozsudku presne, výstižne a jasne opísali, z akých úvah a hodnotených dôkazov vychádzali a ktorá reťaz dôkazov viedla k úspešnosti žaloby.

V tejto súvislosti navrhovateľ poukázal na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Cdo 96/2010, sp. zn. 5Cdo 247/2010, sp. zn. 5Co 106/2010 ako aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. R 37/1985.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že súd odporcovi jeho práva neodňal, pretože sa mohol ku všetkým argumentom vyjadriť v rámci konania, a to aj v podanom odvolaní. Na jeho

odvolanie mu Najvyšší súd Slovenskej republiky v napadnutom rozhodnutí odpovedal na všetky ním namietané vady.

Poukázal, že nemá vedomosť, či JUDr. J. V. je švagrom alebo nie je švagrom dlžníka, avšak ak by táto skutočnosť bola pravdivá, nič to nemení na tom, že JUDr. J. V. vo veci rozhodoval ako zákonný sudca, pretože zo žiadneho jeho postupu v rozhodovaní v danej veci jeho zaujatosť nevyplývala a ani nie je preto dôvod v do volacom konaní, vznášať takúto námietku. Tento dôvod na podanie dovolania, ktorý sa snaží odporca uplatniť podľa navrhovateľa svedčí o tom, že nakoľko odporca nemá zákonné dôvody pre podanie dovolania, snaží sa takýmto postupom zvrátiť spravodlivé súdne konanie, ktoré nedopadlo v jeho prospech.

Navrhovateľ preto navrhol, aby dovolací súd podané dovolanie podľa § 243b O. s. p. zamietol a navrhovateľovi priznal trovy konania, tak ako budú vyčíslené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O. s. p.). Dospel pritom k záveru, že z hľadiska jeho prípustnosti boli splnené zákonné podmienky.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, len v prípadoch, v ktorých ho pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu upravujú ustanovenia § 237 až 239 O. s. p.

Podľa ust. § 237 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu

odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z vád uvedených v ust. § 237 O. s. p., prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale i z úradnej povinnosti podľa ust. § 242 ods. 1 O. s. p. V prípade, že dovolací súd zistí, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z týchto vád, zruší rozhodnutie odvolacieho súdu, i keď dovolateľ toto pochybenie nenamietal. Dovolací súd postupuje rovnako i v prípade, že dovolanie nie je v zmysle ust. § 238 a § 239 O. s. p. prípustné.

Ďalej prípustnosť dovolania proti rozsudku upravuje ust. § 238 O. s. p., a to pre prípad rozsudkov odvolacích súdov, ktorými bol rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej zmenený, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci a tiež v prípade, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

V danom prípade neboli splnené podmienky pre prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 238 O. s. p., pretože odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a prípustnosť dovolania nevyslovil.

Vzhľadom na uvedené, dovolací súd skúmal, či je daný dôvod prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 O. s. p.

Dovolateľ vady konania v zmysle ust. § 237 písm. a/ až e/ O. s. p. v dovolaní nenamietal a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť tohto opravného prostriedku, preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť.

Obsahom dovolania bola námietka, že vo veci konal a rozhodoval zaujatý sudca JUDr. J. V.. Namietaný sudca k vznesenej námietke zaujatosti uviedol, že v predmetnej veci sa necíti byť zaujatý, nie je v žiadnom pomere k veci, k účastníkom alebo ich zástupcom (§14 ods. 1 O. s. p.), ani v takomto pomere nikdy nebol. M.. J. nepozná, a takáto osoba nie je a nikdy nebola jeho švagrom, iným príbuzným, či priateľom. Pokiaľ v iných veciach rozhodol inak, zrejme to bolo preto, lebo tam bol iný skutkový právny stav.

Podľa § 237 písm. g/ O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s námietkou zaujatosti zaoberal s poukazom na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 130/2006 z 11. 04. 2006 podľa ktorého, neexistencia žiadneho rozhodnutia súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 237 písm. g/ O. s. p. posúdiť túto otázku samostatne.

Sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti. /§ 14 ods. 1 O. s. p. /.

Ustanovenie § 14 ods. 1 O. s. p., z ktorého treba vychádzať pri posudzovaní námietky zaujatosti predpokladá taký vzťah osobného záujmu sudcu vo veci alebo taký jeho osobný vzťah k účastníkom konania, či zástupcom, ktorý by i pri všetkej snahe o nestrannosť mohol ovplyvniť objektívny postup sudcu v konaní a pri rozhodovaní.

Z obsahu spisu a z vyjadrenia sudcu nevyplýva, že by išlo o taký vzťah k veci, k navrhovateľovi, či jeho zástupcovi, ktorý by odôvodnil všeobecný záver o jeho zaujatosti a tým i jeho vylúčenie z prejednávanej veci.

Sudca je pri rozhodovaní viazaný len ústavou, zákonmi a inými normami, ako je to uvedené v zákone. Nikto mu nemôže prikázať, ako má rozhodnúť, alebo aký právny názor má zaujať. Samotná skutočnosť, že namietaný sudca rozhodoval a vyjadril svoj právny názor v inej obdobnej prejednávanej veci nezakladá dôvod na jeho vylúčenie.

Podľa názoru do volacieho súdu vznesená námietka zaujatosti sudcu JUDr. J. V. nie je dôvodná.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd ďalej zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia odporcu, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, čo zakladá dovolací dôvod podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

Vadou konania podľa uvedeného zákonného ustanovenia je taký závadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Napríklad môže ísť o právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci.

Odporca vo svojom dovolaní namietal, že z odôvodnení rozhodnutí súdu prvého stupňa ani odvolacieho súdu nie je zrejmé, na základe ktorých právnych predpisov, súdy poskytli navrhovateľovi vyšší stupeň ochrany vlastníckeho práva oproti odporcovi, akými úvahami sa riadili pri posudzovaní právnej skutočnosti vydržania a počítaní plynutia vydržacej lehoty v zmysle ustanovenia § 134 Občianskeho zákonníka, že nezaujali stanovisko k odporcom predloženým rozhodnutiam vychádzajúcich z rovnakej zmluvy o predaji podniku č. 1896/1997 zo dňa 16. 07. 1997 /rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Cbi/2/2008 zo dňa 06. 05. 2010, ktorý bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obo 87/2010 zo dňa 06. 10. 2010/, a za nedostatočne odôvodnenú považoval námietku nevykonateľnosti napadnutého rozhodnutia. Z podaného dovolania teda vyplýva, že k porušeniu odporcovho základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces napadnutými rozsudkami súdov došlo najmä tým, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ani súdu prvého stupňa neobsahuje žiadne vecné a právne odôvodnenie, nemožno z nich zistiť dôvody, pre ktoré súd prvého stupňa vyhovel návrhu navrhovateľa, a bol nimi porušený princíp právnej istoty.

Podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra

tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak ale ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/2003-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Dovolací súd v nadväznosti na uvedené zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I.ÚS 241/2007).

Podľa ust. § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na

zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

V tejto súvislosti dovolací súd **poukazuje na** Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 44/2011, podľa ktorého nestačí, aby všeobecný súd na argument účastníka konania iba formálne zareagoval, ale musí sa s ním vyrovnat' dostatočne a v prípade, ak tento argument odmietne, musí dostatočným spôsobom uviesť, prečo ho považuje za nesprávny, t. j. musí ho vyvrátiť.

Dovolací súd ďalej **osobitne poukazuje** na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 192/2006 zo dňa 03. 11. 2006, v zmysle ktorého ak súd rieši právnu otázku /tú istú alebo analogickú/, ktorá už bola právoplatne vyriešená podstatne odlišným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy a môže tým porušiť aj právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov nezodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia zo dňa 29. 03. 2011, č. k. 11Cbi/3/2008-146, uviedol obsah žaloby, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, rozhodujúci skutkový stav a následne skonštatoval, že navrhovateľ bol pri kúpe nehnuteľnosti dobromyseľný, a preto ochrana vlastníckeho práva navrhovateľa a jeho manželky je vyššia, než prípadná ochrana vlastníctva úpadcu. Uvedené konštatovanie súd prvého stupňa neoprel o právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Odôvodnenie rozhodnutia ukončil prijatím ďalšieho právneho záveru, že navrhovateľ spolu s manželkou nadobudol vlastnícke práva k nehnuteľnostiam aj vydržaním podľa ustanovenia § 134 Občianskeho zákonníka, avšak primerane nevysvetlil, od kedy začala plynúť desaťročná vydržiacia lehota, kedy skončila, z akých dôvodov súd považoval navrhovateľovho predchodcu za dobromyseľného a ako započítal jeho držbu v prospech navrhovateľa.

Z obsahu odvolania dovolací súd zistil, že odporca predovšetkým namietal porušenie ustanovenia § 157 O. s. p. S poukazom na článok 20 ústavy nesúhlasil s právnym názorom súdu prvého stupňa týkajúcim sa vyššej ochrany vlastníckeho práva navrhovateľa, a poukázal aj na skutočnosť, že došlo k predaju časti nehnuteľnosti zapísaných na liste vlastníctva

č. X., v dôsledku čoho v čase rozhodnutia súdu prvého stupňa bola na tomto liste vlastníctva zapísaná len parcela č. X./2 o výmere X. m² a stavba, v dôsledku čoho je rozhodnutie nevykonateľné. Namietal tiež, že odvolací súd sa nezaoberal jeho obranou, že právny predchodca navrhovateľa nie vzhľadom na personálne prepojenie dobromyseľný a opomenul vysporiadať sa s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11 Cbi/2/2008 zo dňa 06. 05. 2010, ktorý bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obo 87/2010 zo dňa 06. 10. 2010.

Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. a stotožnil sa s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa. K námietke nedobromyseľnosti právneho predchodcu navrhovateľa len skonštatoval, že predmetom konania nie je žaloba o neúčinnosť právneho úkonu /a preto k nej neprihliadol. K vykonateľnosti petitu žaloby len uviedol, že z listov vlastníctva sa dá jasne definovať, ktorých nehnuteľností sa rozhodnutie v prejednávanej veci dotýka.

Na základe uvedené stavu veci, dovolací súd sa musel stotožniť s názorom odporcu, že z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa nie je zrejmé, na akej právnej argumentácii je toto rozhodnutie založené, ako a ktoré ustanovenia príslušných právnych predpisov súd aplikoval na predmet sporu. Ďalej súd prvého stupňa nezaujal stanovisko k skôr vydanému právoplatnému rozhodnutiu obsahujúcemu odlišný názor k rovnakej skutkovej okolnosti, t.j. k rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 11Cbi/2/2008 zo dňa 06. 05. 2010 potvrdeného rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Obo/87/2010 zo dňa 06. 10. 2010.

Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa, avšak v napadnutom rozhodnutí absentuje argumentácia, ktorá by dávala odpoveď na podstatné námietky odporcu. Odvolací súd sa tak vo svojom rozhodnutí dostatočne nevysporiadal s vyššie uvedenými skutočnosťami, ktoré majú pre konanie rozhodujúci význam. Napadnuté rozhodnutie je z tohto dôvodu nepreskúmateľné a zjavne neodôvodnené, čím došlo k odňatiu možnosti odporcu konať pred súdom a k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces.

Vzhľadom na výskyt procesnej vady konania uvedenej v § 237 písm. f/ O. s. p., dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj súdu prvého stupňa, a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1, ods. 3 O. s. p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:2.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 28. mája 2014

JUDr. Jana Zemaníková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: H.